

А. РАЗЦВѢТНИКОВЪ.

ПРОЛѢТЬ.

Небе — ясносиньо око. И въвв него
зеница — ти, слънце на родната пролѣтъ!
Дървета — грамади отъ цвѣтъ и отъ нѣга.
И божи въздишки, разлѣни на воля.

Пчелици се виятъ и пѣятъ метежно
низъ цвѣтната ширь и просторитѣ сини.
И нѣкой разказва приспивно и нѣжно,
какъ самъ дѣдо Господъ презъ тука е миналъ.

Какъ самъ дѣдо Господъ въ ржка съсъ звездички
предъ първи пѣтли е кръстосалъ полята;
Събудилъ пчелитѣ и лекитѣ птички
и въ цвѣтнитѣ чашки налѣлъ аромати.

Дървета — грамади отъ цвѣтъ и отъ нѣга.
И божи въздишки, разлѣни на воля.
Небе — ясносиньо око. И въвв него
зеница — ти, слънце на родната пролѣтъ.

